

— Ахъ, благодаря ти, Боже! — каза тя. — Свободна съмъ вече. Тръбва да бѣгамъ по-скоро отъ тука. Но искамъ да си отплатя на тоя проклетъ Лисанчо.

Кокошката взе единъ голѣмъ камъкъ и съ търкаляне го намѣсти въ торбата. После забоди дупката на торбата съ трънчета, да не пада камъка и хукна да бѣга къмъ своята колибка. Като стигна баира, тя се вмъкна въ колибката си запъхтѣна отъ умора и извика:

— Спасена съмъ вече!

III.

Когато Лисанчо се събуди, бѣше тъмно и късно. Той праметна пакъ торбата на рамо, но забележи, че сега тя нѣкакъ повече тежи.

— Тежишъ колкото цѣла гжска, кокошчице сладка! — каза Лисанчо и почна да се облизва. — Чудесна вечеря ще имаме съ моята Лисанка!

Изморенъ Лисанчо сгигна до лисичата дупка. Лисана го чакаше нетърпеливо предъ вратата.

— Ти изглеждашъ уморенъ, Лисанчо! — рече тя.

— Поизморихъ се, но най-после я хванахъ! — отговори той. — Е, тури ли да сгорещишъ вода?

— О, тя ври вече! — отвърна Лисана.

— Тогава отхлупи капака, да пусна кокошката въ котела.

Лисана дигна капака. Лисанчо развърза торбата и — бухъ! — камъкътъ цопна въ котела. Врѣлата вода облѣ Лисанча и Лисана и тѣ умрѣха веднага.

А червената кокошчица си живѣеше весела и доволна както преди въ своята колибка край гората. И все тъй се разхождаше изъ двора, като се клатѣше на две страни. И все тъй неуморно работѣше въ своята хубава градинка.

